

Sofsem? Čtrnáct dní v jiném světě. AntiSofsem? Jeden večer ještě v jinějším neskutečnu.

První vzpomínka je na moment, kdy mi došlo, co je to AntiSofsem. Když jsem se totiž poprvé zúčastnil Sofsemu (1984?), byla zmínka o AntiSofsemu od kohokoli provázena potutelným výrazem ve tváři a širokým úsměvem. Nastal večer AntiSofsemu – no, byla to sranda, to jo, ale nějak jsem nebyl schopen objevit to kouzlo, které jsem jaksí v předchozích hovorech tušil.

Následující rok na AntiSofsemu však přišlo pro mne prozření. Ten rok na Sofsemu měl Honza Staudek svou přednášku o lokálních sítích, kterou začal slajdem, kde byl jeden červený kroužek. Následující slajd měl ty kroužky dva, další taky, ale mezi nimi byla spojovací čára. A tak dále ke stále složitějším strukturám propojených kroužků. A potom, na AntiSofsemu, se objevil přednášející se stejným souborem slajdů, který si vypůjčil od Honzy Staudka, a nad nimi vystříhl naprosto neskutečnou přednášku nikoli o lokálních sítích, ale o síti lokálů. Byl jsem tehdy v tranzu a duch AntiSofsemu se mi zjevil v celé kráse.

Další vzpomínku na AntiSofsem mám někdy z konce osmdesátých let, kdy mezi přednášejícími na AntiSofsemu se zjevil doktor – lékař v operačním nazelenalém hábitu, rouškou a čepcem a po kratší přednášce vyzval obecnost, aby se zúčastnilo hromadného snímkování, protože je nutno se svléci do půl těla. Už jen ta výzva vyvolala řehot, pak ale vstalo několik sofsemistů v obecnostu (evidentně domluvená klaka) a jalo se svlékat, čímž spustili lavinu.

Mám za to, že tak čtvrt hodiny nebylo nutno cokoli přednášet – ta situace žila vlastním životem a pokud někomu docházel smích, vstal, rozhlédl se a zřítíl se zpátky do křesla v neovladatelné křeči smacích svalů. Ano, docent Raichl se nezúčastnil, zůstal oblečený, nicméně jsem si všiml jeho niterným smíchem vyhlazené tváře a je pravda, že občas sklonil hlavu. Určitě se smál.

Už si nevzpomínám, kdo si tehdy na toho lékaře hrál, ale já byl dlouho přesvědčený, že to byl skutečný lékař - na Sofsemu se přece objevovali odborníci z různých oblastí zdánlivě nesouvisějícími se zaměřením semináře.

Třetí vzpomínku mám ukotvenou v čase přesně: rok 1991, AntiSofsem s námětem Jednání v parlamentu neboli Sofsněm. Já se AntiSofsemu nikdy aktivně neúčastnil, tak mě překvapilo, že se tehdejší organizátor obrátil přímo na mě - neměl bys nějaký příspěvek? Mám toho hrozně málo ... V tom okamžiku mě cosi napadlo (kde jsem tehdy vzal inspiraci, to je taky na dlouhé pojednání, ale to sem nepatří) a tak jsem se zamyslel a neurčitě odvětil, že snad něco mám. Sepsal jsem pak si řeč o parlamentní mluvě – v té chvíli za mnou stáli snad všichni slavní srandisté, protože jsem tu řeč napsal na jeden záťah, s přesným časováním okamžiků, kde se obecnost bude smát, s několika skvělými nápady. A věděl jsem, že to mám a že to bude úspěch a že to dobře dopadne.

Nacvičil jsem si tu řeč a se smíšenými pocity se přihlásil k účasti na AntiSofsemu. Zajímavé – nikomu v přípravném výboru jsem nedokázal vysvětlit, v čem je mé vystoupení tak jedinečné a cítil jsem lehkou nedůvěru.

A pak se, nevím už proč, v průběhu AntiSofsemu nějak na mé vystoupení zapomnělo, asi jsem se včas nepřihlásil do "parlamentní diskuze". Předseda Sofsněmu vyhlásil usnesení – závěrečnou píseň – tak jsem se během ní předsedy zeptal, co tedy jako má být – moc se omlouval, že zapomněl a okamžitě vymyslel řešení a upravil scénář.

Po skončení "usnesení" se obecnost domnívalo, že je konec, ale předseda bezprostředně vyhlásil pokračování diskuze, tož jsem se halasně přihlásil a vrhl se do

projevu. Chvilí trvalo, než obecnstvo zase zabralo, ale tak nějak jsem s chladnějším začátkem počítal – koneckonců asi nikdo (ani já!) ode mne nečekal nic světoborného, tak možná na nějaký úsměv ... A ano, povedlo se – dostal jsem je do varu, řvali přesně tam, kde jsem si to naplánoval, dokonce i jinde, až mě to překvapilo. Na chvíli jsem byl přerušen – předseda si pochopitelně také nebyl jist, co předvedu, tak se jistil a uprostřed mé řeči vyhlásil bombu v sále ... až jsem se lekl. Ale můj příspěvek to přežil se ctí, úspěch byl fenomenální, vzpomínám si na smíchem zmožené a zkroucené postavy v křeslech. I k úrazu přitom došlo – v jedné řadě se sofsemistka smála tak, až se zaklonila, bohužel přesně v okamžiku, kdy za ní sedící jiná sofsemistka se smíchy předklonila ... bum.

Něco takového jsem nikdy předtím a nikdy potom nezažil. Vyvolat smích, udržet ho, vytunit náladu na maximum, zanechat pocit, ke kterému se člověk rád vrací - to je doména velikánů, jejichž světa jsem se tehdy na okamžik dotkl.

Nejvíc si vážím toho, že předseda Sofsněmu pak za mnou přišel a omluvil se, že by byla velká škoda něco takového vynechat. Rozhodilo mě to, tak jsem zapomněl být rád a řekl nějakou pitomou frází. Ocenil jsem to až později.

Přemek Fiala